

עמ"י 14101/05/21 - אורי שלוש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"י 14101-05-21 שלוש נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט דניאל בן טולילה
העורר	אורי שלוש
נגד	ע"י ב"כ עו"ד נמרוד אבירם, סנ"צ
משיבים	מדינת ישראל
	ע"י עו"ד אלאטאונה, ורס"ר משה ניסים, חקירות אילת

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט השלום באילת במסגרת מ"י 34880-01-21 מיום 25.4.21 ובה קיבל את בקשת המשיבה להורות על הארכת תנאי שחרור העורר במלואם למשך 60 ימים נוספים ועד ליום 23.6.21.

רקע:

העורר נעצר לצורכי חקירה ביום 18.1.21 בגין חשד לביצוע שורה של עבירות, בכללן החזקת פרסומי תועבה, שימוש בדמותו של קטין לפרסום תועבה, סחר בקטין לדבר תועבה, איסור הלבנת הון, השמדת הכנסה במזיד, התחזות כאדם אחר, לצד עבירות נוספות.

מעצרו של העורר הוארך 6 פעמים, תוך שנקבע במסגרת הארכות המעצר, דבר קיומו של חשד סביר ועילת מעצר.

ביום 19.2.21 המשיבה הגישה לבית המשפט קמא בקשה להורות על שחרורו של העורר בתנאים למשך 60 יום. בית המשפט קמא, בהחלטתו מאותו יום, הורה על שחרורו של העורר בתנאים הכוללים בין היתר, מעצר בית למשך 15 יום; הרחקה מקטינים מתחת לגיל 18 למשך 15 יום; איסור יצירת קשר עם כלל המעורבים בפרשה; הרחקה מכל מדיה ואיסור על המשיב להשתמש במחשב, לגלוש באינטרנט, להחזיק טלפון חכם וזאת למשך 15 יום. בנוסף לכך, הורה בית המשפט על הפקדת ערבויות כספיות.

העורר שוחרר ביום 25.02.21 לאחר שהופחתו הערבויות הכספיות עליהן הורה בית משפט קמא ונקבע כי מעצר הבית יהא בביתו.

ביום 05.03.21, התבקשה הארכת התנאים ל-20 ימים נוספים ואלו הוארכו בהסכמה עד ליום 14.03.21. ביום

14.03.21, התנאים הוארכו בהסכמה פעם נוספת עד ליום 24.03.21, כשבתוך כך מעצר הבית צומצם לשעות הלילה בלבד ובוטל איסור יצירת הקשר עם אשת החשוד.

ביום 21.03.21 הוגשה הבקשה נשוא הערר. דיון ראשון בבקשה התקיים ביום 24.03.21 ודיון נוסף נערך ביום 19.04.21. בית המשפט דחה את מתן ההחלטה על מנת לעיין בחומרי החקירה שהובאו לעיונו וזו ניתנה ביום 25.04.21. התנאים בהם היה מצוי העורר הוארכו על ידי בית משפט קמא עד למתן ההחלטה בבקשה.

בהחלטתו נשוא הערר, קבע בית משפט קמא על המשך התנאים שנקבעו "קרי מעצר בית לילי ואיסור מוחלט לשימוש במדיה מכל סוג שהוא, לרבות מחשב, אינטרנט, טלפון חכם וכיוצא באלה למשך 60 יום מהיום. למען הסר ספק אין בהחלטתי זו שלא פורטה אחד לאחד, כדי לשנות ולו כהוא זה מהתנאים בהם שהה עד לרגע זה."

מכאן הערר שבפניי.

ב"כ העורר במסגרת טיעוניו בכתב, כמו גם בעל פה, סבור כי יש לבטל את החלטת בית משפט קמא משורה של טעמים חלופיים ומצטברים. נטען כי פעולות החקירה המבוקשות הלכה למעשה הסתיימו (כך גם על פי הצהרת נציגי המשיבה בדיונים קודמים), ועל כן אין עוד תכלית בתנאי השחרור; אין מקום להארכה כה ממושכת של תנאי השחרור בפרט כאשר עד למתן ההחלטה הוארכו התנאים על ידי החלטות ביניים למשך כחודש ימים ועל רקע מעצרו של העורר למשך למעלה מחודש ימים; הפגיעה בחירותו של העורר וחופש עיסוקו בלתי מידתיים ויש בהם גם כדי למנוע ממנו לנהל את החברות בהן הוא משמש כמנכ"ל ודירקטור; בית משפט קמא הוסיף תנאים שלא התבקשו על ידי המשיבה; החשד הסביר ביחס לעבירות של הלבנת הון נחלש; העורר מקפיד על התנאים בהם שוחרר.

ב"כ המשיבה סומכת ידיה על החלטת בית משפט קמא. נטען כי קיים חשד סביר בנוגע לעבירות המיוחסות לעורר שבוסס כדבעי במסגרת הדיונים בפני בית משפט קמא. החשד הסביר לא נחלש ולא השתנה מאז שנקבע דבר קיומו על ידי בית משפט קמא; החשד הסביר קיים גם בנוגע לעבירות המרמה והלבנת ההון, כאשר על פי החשד העורר הונה והבריא כספים בסכומי כסף גבוהים; קיימות פעולות חקירה נוספות לביצוע; ההצעה לביטול מעצר הבית הלילי ניתנה במאוחד עם הסכמה כוללת להארכת יתר התנאים. משלא ניתנה הסכמתו של העורר להארכת יתר התנאים, הצעה לביטול מעצר הבית אינה רלוונטית עוד; מדובר בעורר מתוחכם, וההגבלות נועדו למנוע שיבוש מהלכי חקירה כמו גם הגנה על קטינים.

דיון והכרעה:

בפתח דבר יאמר סופו ולפיו, דין הערר להידחות.

מחומר החקירה שהובא לעיוני, עולה כי מדובר בחקירה מורכבת, מסועפת הכוללת שורה של עבירות בתחום החזקת

פרסומי תועבה, כמו גם עבירות כלכליות. חלק מהפעולות צריכות פנייה לגורמי אכיפה מחוץ למדינה על כל המשמעויות הנגזרות מכך, חלקן האחר דורש מומחיות של חוקרי סייבר, ומכאן גם התארכותה. מטבע הדברים, העורר אינו חשוף לחומר הראיות ועל כן לא ברור על שום מה קביעתו הנחרצת כי החקירה הסתיימה. גם אם בהארכות קודמות של תנאי השחרור הוצהר כי החקירה התקדמה, אין בכך כדי לשלול פעולות נוספות שנדרשות לביצוע, כפי שהוצהר על ידי ב"כ המשיבה או תולדה של פעולות חקירה נוספות על בסיס תוצרים שהתקבלו. התקופה עליה הורה בית משפט קמא עולה בקנה אחד עם טיב החקירה והפעולות הנדרשות לביצוע ולא מצאתי כי נפלה בכך כל שגגה, נהפוך הוא.

יתרה מכך, הבקשה להוצאת צו שחרור בערובה שהוגשה בעניינו של העורר לא נעשתה מכוח סעיף 44 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים), אלא נגזרת מסעיף 21 לחוק הנ"ל, היינו שחרורו של מי שבעניינו קיימת עילת מעצר. לא בכדי, בבקשה של המשטרה מיום 19.02.21 לשחרור בערובה מצוין, ובצדק, כי בעניינו של העורר קיים חשש לשיבוש הליכי חקירה וסיכון ביטחון של הציבור (ר' סעיף 7 לבקשה הכתובה). במצב דברים שכזה, אין לקשור את המשך התנאים לקצב התקדמות החקירה, אלא לצורך להגן על ציבור הקטינים ולמנוע את שיבוש החקירה עד להגשת כתב אישום ככל שימצאו די ראיות לכך. לשון אחר, גם אם החקירה הייתה מסתיימת במועד שחרורו של העורר מן המעצר, היה מקום להותיר את התנאים על כנם.

בעניין אחרון זה, העורר אינו חולק על קיומו של חשד סביר הנוגע להחזקתם של פרסומי תועבה ובהם דמויות של קטינים. המדובר במי שלכאורה במשך שנים צבר עשרות אלפי תמונות וסרטונים ובהם דמויות של קטינים, גלש באתרים בעלי תכנים פדופילים, בחלקם של המקרים שילם עבור התכנים הללו וביצע פעולות נוספות בתחום שלא מצאתי לפרטם במסגרת החלטה זו ומעידים על מסוכנותו כלפי קטינים. טענתו של העורר כי עשה כן על מנת לפתח תכנה לסינון תכנים מעין אלה, אינה מעוררת אמון רב. לא בכדי, לא נטען במסגרת העורר לכרסום בדבר קיומו של חשד סביר בעבירות אלה. תנאי השחרור בזיקה לחשדות אלה הכוללים הרחקה מכל מדיה, לרבות אינטרנט וחובת הימצאות עם בתו הקטינה בנוכחות זוגתו, הנם מידתיים והולמים את טיב החשד ועוצמתו. אין מקום לקצר את התקופה עליה הורה בית משפט קמא.

לא זו אף זו, עיינתי בחומר הראיות ומצאתי כי קיים חשד סביר גם בנוגע לעבירות הכלכליות ובכלל זאת בנוגע לעבירות של איסור הלבנת הון, התחזות לאדם אחר וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. חלק מהחשדות כולל העברות כספים לחו"ל וביצוע פעולות באמצעות מטבעות אלקטרוניים. קיומו של חשד סביר מצדיק אף הוא את ההגבלות שהוטלו על העורר, לרבות איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים, כמו גם למשכן, היינו 60 יום מיום מתן ההחלטה. יש בכך גם כדי למנוע שיבוש מהלכי חקירה, כאשר אין המדובר בחשש בעלמא, אלא חשש ממשי שכבר יכול ויצא אל הפועל, כפי הנלמד מחומר החקירה.

שלוש הערות טרם סיום. כאמור, לא היה מקום לקשור באופן בלעדי את קצב התקדמות החקירה להגבלות שהוטלו על העורר, בשים לב למסוכנותו והחשש לשיבוש מהלכי חקירה. ודוק, אף אם אלך לשיטתו של בית המשפט קמא, נדמה כי קביעתם של תנאי שחרור לתקופה של 15 ימים בלבד לצורך השלמת חקירה (כאמור בהחלטה המקורית), כאשר אף לשיטתו של בית המשפט קמא מדובר בחקירה מורכבת, מביאה בוודאות לכך שתוגשנה פעם אחר פעם בקשות נוספות להארכת תנאי השחרור על המשמעויות הנגזרות מכך. בעניין זה, נכון היה לאבחן בין המגבלות השונות כאשר אלו

הנוגעות למעצר הבית יכול ותהיינה לתקופה מצומצמת (נוכח פגיעתן המשמעותית בחירותו של העורר) אל מול יתר תנאי השחרור.

הערה שניה נוגעת לכך שאף אם הטלת המגבלות לא הייתה נעשית בהתבסס על קיומה של עילת מעצר, הרי שנקבע כבר שגם הטלת תנאי ערובה בהתאם להוראת סעיף 44(ב) יחד עם סעיף 48 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 אינה מצטמצמת אך ורק לצורך הבטחת התייצבות לדיונים ויכולה לכלול מגבלות נוספות (ר' בש"פ 1332/21 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם באר"ש, 3.5.21)).

לסיום, אציין כי חרף כל האמור סבורני שיש מקום להורות על ביטולו של מעצר הבית הלילי וזאת לא רק נוכח הסכמתה של המשיבה לעשות כן בדיונים בבית המשפט קמא, אלא גם בשל הזיקה הרחוקה בין מגבלה זו לבין החשדות המיוחסים לעורר והעדר התוחלת בהמשך קיומו.

בכפוף לביטול מעצר הבית הלילי, הערר נדחה.

מזכירות תעביר עותק החלטה זו לצדדים.

ב"כ המשיבה מתבקש לתאם בהקדם עם המזכירות הפלילית את איסופו של חומר הראיות שהועבר לעיונו של בית המשפט.

ניתנה היום, ז' סיוון תשפ"א, 18 מאי 2021, בהעדר הצדדים.